

Izhaja
na pol poli
vsak četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 21.

V četrtek 26. maja 1853.

IV. leto.

Prigodbe na poti.

(Konec.)

Čudno se zdi Živkotu, da se mu je tako zlati in sladki čas, pa tako hitro premenil in osmrnil. — Ker se mu je zlo mudilo, se ne pomišlja dolgo, se izleče iz gnoja in gre naprej.

Akoravno se ni nikjer dolgo mudil, se je vendar le predolgo zamudil. Ko še ni bil na koncu mesta, je bi'a že noč, in zopet mora v mestu prenočiti. Zdaj gre v neko čedno gostivnico v nekem prijetnem kraju.

Tukaj hoče prenočiti in drugi dan zopet zgodaj naprej iti. Ko po večerja, se spravi v odločeno izbo spat.

In glej, ni se še dobro vlegel, kar se na nagloma vrata odprejo in notri stopi neka babela z lučjo v rokah. Ojstro ga pogleda in ga nagovori: Dragi gospodine, vem da ste utrujeni in da bi si radi dobro počili in se naležali, zato pustite, da vam enmalo posteljo porahljam in popravim.

Živko brez pomislika ustane in pusti posteljo popraviti. — Komaj pa se zopet nanjo vleže, ga naglo vse po vsih udih prešine in ga bóde, da upiti začne. Babela, ki je še pri vratih stala, se mu pa čudno zapači in reče:

Nič ne maraj, Živko, tega se boš že privadil.

Živko. Spravi se od mene, nemarna babela, ti si čara in si mi začarala. Oj, kako me hudo ima!

Babela. Jaz nisim čara, vendar ne veliko manj. Imenujem se, če hočeš vediti, bolezen „protinka“, ki ljudem vrata na uni svet odpiram.

Živko. Oj, kakšna bolečina! Kosti se mi bodo razpočile, poberi se od mene, peklenska pošast!

Babela. Le upij in ozmiraj me, kolikor hočeš, jaz te imam vendar zmirom rada in te ljubim.

Živko. Tvoje ljubezni sim že davno sit, pusti me, da grem k svoji Rozinki!

Babela. Le pojdi, kadar hočeš.

Živko. Bi šel, ko bi mogel, saj še na noge ne morem. Oj, usmili se me huda „protinka“, saj veš, kako rad je mlad človek zdrav in vesel. Vse bi rad dal, da bi le še ozdravil in k svoji Rozinki priti mogel.

Babela. No, ker še nisi ves pokažen, ti bom vstati dovolila. Koliko mi boš dal zato?

Živko. Kar li tirjaš, vse ti dam, da bi le še ozdravil in iti mogel.

Babela. Ker sim čula, da ti z leti svojega življenja kupčuješ, si tedaj tudi jaz nekaj od tega odberem. Povem ti pa, da nisim sama, ampak

da imam še veliko sester, in ne morem drugače prijenjati, če mi dvajset let svojega življenja odpisati hočeš.

Živko. Veliko je dvajset let, vendar ko bi nikoli hoditi ne mogel, ti jih rad dam, da me le iti pustiš. —

Babela mu pomaga iz postelje, ga še enkrat merzlo pogleda in gré. —

Živko zdaj enmalo premisli pri čem da je. —

Akoravno se mu barantija z življenjem le prazna zdi, se vendar že močno kesa, da ni svojega ljubega očeta ubogal, ko so ga svarili po poti skozi mesto iti. Vendar ker si misli, da drugače ni moglo biti, se utolaži in gre ves zamišljen svojo pot naprej. Zdaj pride že blizu Rozinkine grajšinice. Prijetni krajček in vse drugo se mu že kaj prijazno nasproti smehljá. Zopet ga prevzamejo sladke misli, in zlata prihodnost se mu pri vsaki stopnji živo pred očmi blišči in miglja. —

V presladkih sanjah pride že do grajšinice in stopi na prag. In glej, tukaj se mu že zopet neka stara suha ženska na pot nastavi, se mu zaničljivo nasmeja in mu reče:

Stoj, prederznež!

Živko. Za božjo voljo vas prosim, pustite me naprej, jaz grem k svoji Rozinki.

Ženska. Ne boš šel!

Živko. Šel bom, ako bi imel tudi življenje zato dati.

Ženska. Saj nimaš in ne moreš nič več dati. Vse, kar si imel, si že davno razdal.

Živko. Kako je to?

Ženska. (Mu pokaže papirček.) Vidiš, neumnež, tukaj imam zapisane leta tvojega življenja.

Živko. Kdo ste? jaz vas ne poznam.

Ženska. (Mu pokaže škarice.) Vidiš to je moje orožje. Jaz sim »smert« in odstrižem nitko življenja velikrat še dosti popred, preden se marskteri tega nadja.

Živko. (Prihaja bled.) Oh, oh, neusmiljena smert! kaj tako zgodaj mi že prides naproti? —

Ženska. (Mu pokaže zopet papirček.) Tukaj, vidiš, imam rajtingo in število tvojih let. Osoda ti je namenila in odštela 56 let življenja.

Kadar si od doma šel si imel 20 let.

Od teh si dal »šegje« 6 »

»čutilki« 10 »

in »protinki« 20 »

skupaj 56 let.

S tim je rajtenga dokončana in ti greš z menoj! (Pri tih besedah zamahne s škarjicami.)

Živko. (Se na tla zverne.) Oh, moja Roz — — —

Besede »Rozinka« še ni mogel dobro izreči, in je že po njem bilo. Revni *Živko*! —

Zdaj so njegovi zlati gradovi sozidani bili. —

Vendar je bila njegova smert znabiti prav in o pravem času, in to zato, da še večje nesreče zvedel in skusil ni. — Grajšinska Rozinka se je namreč med tem časom, ko je *Živko* po mestu hodil, z nekim drugim mladenčcem omožila, kateri jo ni skozi mesto, ampak po samotni poti na tihem snubit prišel.

Živkoti so zdaj z vso častjo pokopali. Malo malo prijatlov sim pri njegovem pogrebu vidil. — Čudno in kratko si dokončal, ubogi mladenec, svoje prelepe mlade leta, sim si mislil sam pri sebi. — Bog mu daj v unem življenju boljše čase, nam pa boljšo pamet, kakor jo je Živko imel! —

A. Praprotnik.

Slovenska slovstvena zgodovina.

(Dalje.)

Na Borisov prestol je za malo časa njegov naj sturši sin *Vladimir*, in za njim naj mlajši sin *Boris* stopil. Ta mogočni in visoko učeni vladar je posebno Klimenta čislal; povzdignil ga je na škofijski sedež Veliški, ki je v prednji Makedonii, v deželi Dragovičev bil tam, kjer zdaj vodica Velica od ravno tako imenovanega hriba doli in zraven vasi tega imena v Strumico teče, kakor dalje je nekdaž Tiberiopolska škofija segala. Zakaj Boris je po spričanju življenjopisca Klimenta in nadškofa Teofilakta, precej po svojem kerstu v Bulgarii sedem škofij postavil. (V 12. in 13. stoletji je bilo na Bulgarskem več škofij postavljenih.) — V tej časti je živel Kliment do leta 916, dokler je 27. julja umrl leta 916, in v cerkvi svojega samostana, v mestu Ohridi pokopan bil. Še danes se vidijo njegove kosti in grobni kamen s slavenskim nadpisom, akoravno v cerkvi, pozneji sozidani, kar svedoči *sinaksar* (?) glagoliškega evangelja iz 11. veka. Ko je še Kliment v Ohridi živel, je ta mož, drugi Ivan zlato-ust, po besedah svete povesti (legende) neizrečeno goreče in marljivo slavenske knjige spisoval, in še tudi pozneji, ko je na škofijskem sedeži sedel, je notri do svoje smerti pisal. Njegov življenjopisec ga imenuje prvega škofa slovanskega plemena in jezika. Z imenom pové, da je izvirno pisal ali pa prestavil sledeče:

1. *Hvalne govore* za praznike celega leta in posebno v čast Kristusa Odrešenika in naj svetejši device Marie, sv. Ivana Kerstnika sv. sv. prerokov, apostelnov, spričevavcev (marternikov) in družih očakov.

2. *Popise življenja in osod ranjnih očetov*; nazadnje.

3. *Del trispeva*, (trioda) ktere ga je prav pred svojo smertjo spisal, ki se poje od nedelje po veliki noči do duhov (binkušt) in se petekostarion imenuje.

Iz tega se sprevidi, da je *postni trispev* že pod Klimentom greško uredjen v slavensko prestavljen bil; kdo ga je prestavil se ne vé.

V novejših časih so spisi sv. Klimenta malo znani bili.

To je poverh in ob kratkem življenje sv. škofa Klimenta. Vse to je vzeto iz večkrat omenjene, naj starši svete povesti (legende), ki jo je eden njegovih učencev spisal, in katera se je že trikrat na svetlo dala; zadnjikrat po g. dr. Miklošiču v letu 1843 na Dunaji, poprej pa v Moskopoli.

Sveti **Naum** je šel, kakor smo poprej rekli, v letu 885 s Klimentom in Angelarjem v Bulgarsko, kjer ga je car Boris prijazno sprejel. Tukaj je nekaj časa v hiši velikočastnika Ehadja živel, in ko je potem Kliment v Kutmicovico poslan bil, se je tudi on z njim tje kaj preselil, kjer je zadnje dni svojega življenja v delih svojega duhovskega poklica

prebil. Po svedočbi svete povesti, ki o njem govori, je večidel le v Diabli prebival, ki je na vzhodnem bregu Ohrijskega jezera vsredi med Ohrido in Devolo, ktere mesti ste kake tri milje saksebi stale. Tam je starosten samostan njegovemu imenu posvečen, zvan Diavat (prilici Diabla) kjer tudi njegove kosti shranjene leže in se spomin na njega z redno božjo službo 20. julja obhaja.

Sveti **Angelar**, prisiljen Moravsko in Panonio zapustiti (885), je precej s Klimentom in Naumom zbežal k deželnemu poglavarju ali oblasti-niku Borita v Belogradu, ki ga je k caru Borisu odposlal. Boris ga je dostojniku Časlavu za gosta izročil, pa ni dolgo njegovih dobrot užival, ampak „izdihnil je mirno svojo dušo v naročje krilatev“ kakor življenjopisec sv. Klimenta pravi. Dan in leto njegove smerti nista od njega znana, in tudi se o njem nič drugega ne ve, kakor da njegov spomin na praznik sedmih svetih obhajajo. Pisal je tudi mnogo staroslavenskega.

Sveti **Sava** se je pri viharji preganjanja v Bulgario podal, kakor Kliment, Naum in Angelar; tode resničnega glasú nimamo nič od njega, ne od njegovega življenja, ne od njega delovanja, tudi ni znano kedaj je umrl.

Sveti **Gorazd**, rojen Moravljian izversten mož, popolnoma zmožen greškega in latinskega jezika „utriusque linguae latinæ et græcæ peritis-simus“ *) od Metodja v naslednika v nadškofijstvu odločen, je branil med viharjem vstanšega Vihingovega preganjanja spočetka s Klimentom pravice svoje stranke. **) Potem ko je muke v ječi dostal in je bil v pregnanstvo sunjen, je iskal zavetja v Bulgarii, kjer ga je tudi našel. Dalje ne vemo več od njega, s sedmimi se obhaja njega spomin na eno godišče.

Da je v Bulgarii živel in umrl, spričujeta dva starostna spominka. Naj prvo spriča greškega zapisnika bulgarskih nadškofov, ki je okoli leta 1156 spisan, in ki ga je med Metodja in Klimenta postavil; potem pa cerkev in samostan njegovega imena zraven Berata v Albanii po iz-vestji, ki ga je Grigorović od tamošnjih prebivavcev dobil. Tukaj pravijo, tudi leže njegove kosti. Kogá je med spisanimi rečmi on spisal, še dozdej ni sestavljeno bilo, in tudi ne dogovorjeno.

Med temi sedmimi svetniki se tudi v popisu življenja sv. Klimenta, **Laurencl**, osododelec Gorazdov, Klimentov, Naumov in Angelarjev v njih mukah in ječah leta 885 omenja. Vender, ker ravno na tem mestu Sava-tovega imena manjka, znabiti je to kaka zmota le na zadnje zavoljo neopaznosti premenjevanja imén.

(Dalje sledi.)

Dvor in gospodarjenje Dragotina Velicega.

(Konec.)

Na svoja lastna posestva Dragotin nikoli nepričakovan ni prišel, ker je moglo vedno vse za njegov prihod pripravljeno biti. Sčasoma pa so na-vadni gradovi po deželi za vladarja kraljestva, ki je bilo od leta do leta

*) Vita s. Clement. p. XV. p. 17. (Naučen dobré v latinskije knjigy.)

**) Iz tega se razvidi, da sta Gorazd in Kliment glavi Metodjevih učencev in sodelavcev bila.

večje in mogočnejše, premajhni in pretesni postali. Velika množica kraljevih spremljavcov in obiskovavcov v njih ni imela prostora. Zato je le pri taci priložnostih na njih ostajal, kadar ga je pot memo nanesla; nikoli pa se ni dalj časa na njih mudil. Za daljše prebivanje si je le take gradi odbral, ki so bili dosti prostorni, ves državni zbor pod streho spraviti in ki so se tudi že od zunaj za kraljeve gradove naznanaovali.

Ljudi je Dragotin vsako jutro sprejemal. Kakor hitro je bil vstal in še med oblačenjem je spustil svoje prijatle pred-se. Potem je zaslišaval stranke, ki so se bile pri pravdah nanj obrnile; med obuvanjem je njih tožbe in razloge poslušal in precej pravdo razločil. Nazadnje so prišli ministri k njemu, da jim je opravila za tisti dan odločil. V tem se je bil popolnoma napravil. Oblačil se je kot navadno Franki v domače platno in sukno. Za ptuje blago ni maral; tem več je preobilno mehkužnost, ki je jela med Franki navadna biti, z opomini in z lastnim izgledom overal. Če so bili zjutraj mladi dvorniki v svili in dragi ptuji kožuhovali, napravljeni predenj prišli, je hitro ukazal lov napraviti in je nališpane dvornike sabo vzel, če ga le ni kako posebno važno opravilo zadrževalo. In huj so jo šli čez stern in tern, dokler niso svilnata oblačila prevzetnežev raztergana po germovji in ternji visela ali ploha njih dražih kožuhoval ni pokvarila. Njegovi obleki se ni nikoli kaj škode storilo, dvorniki pa so se vselej osramoteni vernili. Ravno tako kratko in malo ni mogel terpeti, da bi bili vojaki v dražih oblekah in nališpani na vojsko hodili. Djal je, da je bolje svojo bogatijo doma pustiti in je hudo grajal neumnost listih, kateri bi, ako bi ulegnili v vojski poginiti, sovražniku pustili dragocenosti, s katerimi bi jih za milošnjo in molitev obrnivši, lahko svojim dušam mir in pokoj prikupili. —

Ko so bili jutranji opravi končani, je po navadi s svojo družino skupej kosil. Za kosilo so bile štiri skleda odločene; potem se je pečena divjačina na ražnji, njegova naj večja sladčica, na mizo prinesla, nazadnje sadje. Jedel je kaj rad, preobilna pijača pa mu je bila zelo zoperna; nikoli ni več pil, kot mu je bilo treba. Med jedjo si je dal kaj brati ali govoriti (deklamirati). Po jedi je vselej nekoliko počival. — Tudi kopal se je redovno vsaki dan, pa naj rajši v družini. Dostikrat je dvornike in svojo telesno stražo sabo v vodo peljal. Po dnevu je večkrat dremal in si tako ponočno spanje pačil, marsikako noč je po štirikrat ali petkrat vstal in se precej k bukvam ali k pisanju spravil, da bi tudi te čas brez prida ne pretekel.

Dragotin Veliki je šel dvakrat na dan, zjutraj in zvečer v cerkev ter je tako z Božjim čiščenjem dan začel in tudi končal. Za vredno in spodobno opravljanje Božje službe se mu ni nikoli denarjev škoda zdelo. Večidel svojih zakladov je obrnil v zidanje novih in v popravljanje starih cerkev in v pobožne naprave. Kjer je zase krasno poslopje sozidal, je gotovo zraven tega še krasnejšo cerkev dal narediti. Njegovo naj veličastniše delo te verste je cerkev Device Marie v Ahnu. Od vsih krajev so bili mojstre in delavci k temu delu sklicali; granitove stebre in marmeljnovne skale so celó iz Laškega pripeljali. Einhard, ki je take reči sam dobro umel, z velicim občudovanjem od tega dela govori in ravno tako slad in prijetnost izdelave, kakor bogati in umetni kiné hvali. Krasoti te Božje hiše je bila primerjena tudi veličastnost službe Božje, ktera se razun Rima nikjer ni tako spodobno in s tolikim bleskom opravljala, kot na

dvoru prvega kralja kerščanstva. Tukaj so bili naj umniši, naj bolj učeni duhovni in naj bolji pevci, in za vse cerkovne potrebe je bilo tako preskerbljeno, da tudi naj manji cerkovni služabniki niso v lastnem oblačilu Božje službe opravljali.

MACRON.

Orelli n. 2341

Razložil Davorin Terstenjak.

(Iz rokopisa: „Kdo so bili Noričani in Panonci Kelti ali Slovenci?“)

Pogosto najde starinoslovec na rimskoslovenskih spomenicah v Noriku in Panoniji lastno ime *Makron*. Čistoslovensko je, kar se na prvi pogled spozna v koreniki in obliki. Hočemo tega imena pomen razložiti. Ker pa je iz častja *Višnutovega* vzeto, je nam treba v lažje porazumenje nekoliko o *Višnutovi* *Avatari Matsja* vediti.

Med desetimi vidljivimi prikazni ali vtetlovenji božanstva indiškega *Višnuta* je prva: *spremena v ribo*. Popisana je v indiških bukvah *Bhagavat* (glej Jones Asiat. Research. I. 230. anglezko izdanje.) in se glasi tako le:

„Na koncu prvega *Kalpata* bilo je občinsko pokončanje. Vzrok tega pokončanja pa je bilo spanje *Bramatovo*. Vsa stvorenja njegova v vseh svetovih so se potopile v neskončni poudni. Silni duh hudobni *Hajagriva* spijočemu *Bramatu* se tihoma približaje vkrade svete bukve *Vedas*,¹⁾ ktere so iz ustnic *Bramatovih* tekale. Ko je *Višnu* zdržovavec sveta to vidil, spremeni se v malo ribo imenovano *Šaphari*.²⁾ Svet kralj *Satyavrata* je vladal v Indii takrat. Enkrat, ko je kralj svojo daritvo opravljal pri reki *Kritamala*³⁾ reče jemu ribica: zakaj me puščaš v tej reki, ker sem preslaba vsm pošastim, ktere stanujejo v tej reki, se soperstavili, in ktere mene zmiraj strašijo? Kralj *Satyavrata* vzeme ribico v svoje podkrlje in jo dene v posodvico napolnjeno z vodo. Pa v edni noči zraste ribica tako velika, da je posodvica bila premala, in tako riba spet reče kralju: ne ljubi se mi biti v tej mali, posodvici napravi mi večo prebivališče, kjer bodem lahko živel. Kralj jo dene tedaj v cisterno, potem v ribnik, zadnjič v jezero, ali ker je zmiraj večja postajala, prosi spel za drugo prebivališče.

Kralj zdaj vrže ribo v morje, pa tukaj riba pregovori in reče: Rogate pošasti morske močnejše od mene bodo me tukaj posnedle, nepušaj me, o hrabri mož! v velikem morju.

Tako večkrat kralj od ribe prekanjeni, ji reče: „Kdo si ti, da me vkanuješ v tej po tebi prijeti podobi? Vendar nisem še vidil in slišal

¹⁾ Naj glavnejše indiške bukve so bile: I. *Vedas* (primeri slov. *Veda*, *vedomost*, *vednost*), prvi del je obsegel molitve — *Mantras*, drugi postave — *Bramanas*. Po tih svetih bukvah so obljubile lastne imena *VEDIVS* (Muhar G. d. St. I. 366.) II. *Purana* t. j. starožitnosti; po tih bukvah so nastale imena *PVRANIVS* (Muhar I. c. pag. 368) III. *Gita*, zato imena *GITON*. (Muhar I. c. pag. 375.)

²⁾ V slovenskim jeziku imamo lastna imena *Harič* (tudi izraz za ribo) in *Zap*, *Zapharič*; v Horvatski *Zefarovič*.

³⁾ *Krita* se veli v Sanskritu toliko kot jezik, roč, beseda, zato: Sanskrita, popolnoma jezik, primeri ednaki pomen slovenski: reka *fluvius* in reč *verbum*, *vočabulum*, rekati narekovati loqui, itd. in rekati *fluere*.

od nobenega takšnega stanovnika morskega, kteremu bi ko tebi v ednem dnevu premalo bilo morje več ko sto milj prostorno. Gotovo si ti veliki bog, kterega prebivališče je bilo nad morjami (nad vodami). Zdravstvuj! in slava. Tebi prvemu možestva, gospodu stvarjenja, zdržovanja ino razdrtja! Nar višje si bitje za naše moljenje nam vsm, kteri Tebe pobožno iščemo. Vsikdar daje Tvoja prikazen na tem revnem svetu mnogim bitjam življenje in srečo; vendar rad bi vedel, zakaj si to podoba na se vzel.“ Gospodar vesoljnega sveta, kteri je pobožnega moža ljubil, in hotel oteti pred vse pokončavno povodnjo, ktere vzrok je popačeni svet, mu pripoveda, kaj bo začel in mu reče: V sedmih dnevih bodem vtopil tri svete v valovih smrti; pa vsred vse pokončavnih valov bode velika barka od mene tebi poslana, pred teboj stala. Ter vzemi vsa ozdravilna zeliša, vse sorte semena, in po dvoje bezumnih žival in spremljen od sedem svetnikov stopi u barko. Tam imaš ostati obvarovan pred povodnjo na neskončnem morju brez vse druge luči, razun odsiva spremljevalcev tvojih. In kadar bode silna burja barko semler tje metala, ter vzemi veliko morsko kačo in priveži barko na moj rog, zakaj blizo tebe hočem biti in barko, tebe in tovarše tvoje vlačiti. Tako podučen pričakuje pokorni kralj odločeni čas. Morje se valja čez žale in obale, poplava celo zemljo, in z oblakov liva se strašna ploha (dež). On pa se spomni božje zapovedi, stopi v barko; in tu se mu pokaže bog na velikem morju v podobi ribe, svitle kot zlato en milijon milj dolge, z neskončno velikim rogom ¹⁾, na kteri je kralj po povelju barko privezal, ker je za voze rabil veliko morsko kačo. Po povodnji se Višnu s Bramatom združi in hudega duha Hajagrivata ubije.“ (Konec sledi.)

Z m e s.

Iz Zagreba se piše Novicam: Nar važniši delo, ktero sedaj v književnosti pričakujemo, je brez dvoma *Sulekov rečnik* (besednjak). Ti rečnik je plod večletnega truda, i ker bode v njem pravoznanska, trgovačka, biljoslovna itd. *terminologia*, bo delo na mnoge strani preimenoitno. Da nas nada o izverstem delu goljufala ne bo, prepričali smo se iz prve že natisnjene pole. Bog daj g. Suleku zdravje, da slavno započeto delo srečno zvrši, h kteremu je više let treba. Rečnik se natiskuje v tiskarni i na troške nevmornega podpornika naše književnosti g. F. Župana. Gosp. Lavoslav Župan je na svoje troške izdal „*Hekubo in posvetilište Abrahama*“, od M. Vetraniča, in obeta v predgovoru, izdati vse dela Vetraniča, ako mu domorodci u pomoč priskočijo i se prvo razprodá. Bratje Slovenci! sezite tudi Vi za temi cveticami dubrovniškega pesništva; gré za jugoslavensko književnost i slavo! — Kakor slišimo, tudi gg. Kukuljević Sakcinski i M. Bogović kaj marljivo delata za domaće slovstvo. Gosp. Kukuljević pridno nabira izvore i rokopise za *povestnico i ji tako temelj* podlaga; zares lep namen! Gosp. Bogović pa vreduje časopis „Kolo“, ki ga je pred slavni Stanko Vraz vredoval, i je razun tega te

¹⁾ Po tem rogu so nastale imena Cornellius, ktera na rimskih kamnih se pogosto najdejo in obilne obitelji Rožić, Rogač, Rogan, Rogatić po Slovenskim spominjajo na svojo starobilost v Noriku in Panonii.

dni svoj pohvaljeni drama „*Frankopan*“ tisku predal. Slišimo tudi, da ima obilen zaklad naj lepših leposlovnih cvetlic za svoj almanah „*Lado*“, kterega bo menda še to leto izdal. Bog daj! Taka marljivost omenjenih domoljubov je zares hvale vredna. Le tako naprej! Zdaj vsi Jugoslaveni zdihujejo le za prekrasnim deli neumerlega našega pesnika *Stanka Vraza*, in zares se zdaj po njegovi smrti njegove nježne in miloglasne pesmice jako pogrešavajo, ker med našimi sedanjimi pesniki v nježno umetni poeziji ni nobeden *Stanku Vrazu* kos! *Bogovičevi* „*Ladi*“ bode morda obraz *Vraza* pridjan v manjši obliki, kakor je *Karasova* podoba, ako bode le g. izdatelju mogoče. Tudi delom rajnega pesnika bode njegova slika pridjana in se še bode posebno prodavala. Več o njegovih delih Vam bodem v svojem času priobčil, ako Vam je pravo. — Te dni pride iz *Županove* tiskarnice: „*Zora*“ na svetlo, jugoslavenski zabavnik od gosp. *Razlaga*; zares zakasnjena novoletnica, ali vsaj dobro došla! Obsega mnogo člankov od g. izdatelja, po tem *Josipine Turnogradske*, dr. *Tomana*, *J. Vinkovića* in še drugih.

Poslednjič Vam še to naznanjam, da je neutrudljivi g. *Bogoslav Šulek*, kateri omenjeni veliki *nemško-horvaški slovar* spisuje, vsemu temu velikemu trudi vsprot še „*Biljoslovje*“ (rastlinoslovje) spisal, katero je za šole že odobreno. Gosp. *Šulek* spisuje sadaj po višji nalogi „*Prirodopis*.“ Učilnice bodo nevtrudljivemu spisalatelju vedno zahvalne za njegov brezskrajni trud, s katerim množi naše znanstveno slovstvo. Slava mu!

Zorislav.

Slovstveni glasnik.

Sobranie ruskih propovedej izdavaemih dr. Radlinskim. Pervi zvezek tih teško pričakovanih bukev obsega na 140 straneh prav imeniten predgovor in 24 cerkvenih govorov. So kej lično v cirilici natisnjene in s podobo sv. apostelnov *Cirila* in *Metoda* okinčane. V kratkem dobé dosedajni naročniki tudi *rusko-nemški slovar Šmidov* in pa kratko *primerjajočo slav. slovnico* brez vsakega daljega plačila. Tisti pa, ki se na omenjene pridige sedaj naročé, imajo zraven 1 fl. 10 kr. za prvi zvezek še 1 fl. 10 kr. za slovar in slovnico določiti, tedaj vsega vkup 2 fl. 20 kr. sr. V bukvarnicah velja oboje vkupej 3 fl. 20 kr. sr. — Zraven se razpisuje tudi naroči'o na 2. zvezek tih govorov z 1 fl. 10 kr. sr. Naročilo prejema vredništvo *Bčele*, čast. vredništvo „*Zgodnje Danice*“ v Ljubljani in p. n. g. *Štef. Kocijančič*, profesor v Gorici. — Podpisano vredništvo je od tih pridig nekoliko več iztisov za razprodajo prejelo; kdor si to izverstno knjigo želi, naj se za njo oglasi.

Različne drobtince.

* Častiti gosp. *Franc Verbnjak*, kterega smrti je poleg mnogo nemških listov tudi *Bčela* omenila, hvala Bogu še živi.

* Na *matico dalmatinsko* se je doslej sošlo 771 gld. 22 kr. sr. — Bilo bi želeti, da bi se z *ilirsko* ali *srbsko* matico zedinila, zakaj scer ostane ves nje trud brez uspeha.

* Slavni poljski jezikoslovec *Matej Jakubovič* je 14. aprila v *Žitomiru* zamerl.